

STUDENTEN WEEKBLAD

Bibliotheek
VAN DE
Technische Hoogeschool
DELFT.

8^e Jaargang.
No. 24.

REDACTEUREN: CH. E. DUTILH, H. A. W. KLINKHAMER, J. A. SCHOUTEN, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW, F. A. VENING MEINESZ. (DELFT)
A. C. JAGER, J. C. DE JOODE, K. F. KATZ, W. J. H. MASCHHAUPT.
VAST MEDEWERKSTER: MEJ. I. WILLEKES MAC DONALD. (AMSTERDAM)

Donderdag
29 Maart '06.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende Vergadering der Delftsche Redactie ten huize van den heer J. P. VALKEMA BLOUW, Verversdijk 32a, op Dinsdag 3 April 1906, des middags om 4 uur.

Eerstvolgende Vergadering der Amsterdamsche Redactie ten huize van den heer K. F. KATZ, Weteringschans 233, op Maandag 2 April 1906, des avonds om 10 uur.

Watersnood in Zeeland.

Het Bestuur van de D. S. V. Zelandia vestigt er de aandacht op, dat voor bijdragen lijsten ter teekening liggen in het hoofdgebouw (keuken), op den Verversdijk (bij La Brijn), op de Sociëteit Phoenix en op de Sociëteit Eensgezindheid.

Het gegevene is nog bij lange na niet toereikend, en wij hopen dat nog voor een flink bedrag geteekend zal worden.

Het Bestuur der D.S.V. ZELANDIA.

Diës.

Nog onder den indruk van de twaalf sombere slagen, van het daaraan volgend gezang ('k zal geen geschikter naam zoeken), van het geheimzinnig donker, knipten veler oogen, toen onze president, in het volle licht staande, tot aan de knieën ons zijn van geestdrift trillend lichaam toonend, met plechtige stembuiging zijn rede inzette. — En het nog grooter licht, dat van die rede uitging, verblindde dermate, dat daar lieden gevonden werden, die de oogen ganschelijk sloten, terwijl anderen vele krachten aanwendden, om het lood, dat hun oogleden bezwaarde, op te tillen.

Na de rede, die ons gaf behalve een lijst van voornaamste gebeurtenissen, als sterfgevallen, wetswijzigingen, vereenigingen en haar financiële toestand, ook meer subjectieve beschouwingen, kreeg de traditioneele gezelligheid haar vrijen loop, slechts nu en dan eenigszins beïnvloed door speeches, die zich weldra echter alleen nog richtten tot buurlui aan de officieele tafel, maar die toch besloten werden met daverend applaus.

Zoo naderde het oogenblik, dat de gordijnen zich ontpleoiden, dat wij roode boekjes kochten om te genieten van de Diës-Komedie, dewelke volgens veler zeggen nog geestiger dan anders zou zijn. Behalve de decoraties waren die boekjes het, die het meest behaagden; immers om de portée van het stuk te vatten, was het veiliger het toneel te beschouwen in verband met hetgeen de tekstboekjes zeiden, dan te trachten iets wijs te worden uit wat de acteurs zongen: de eischen, die zangen als „de schutters”, „als je pas getrouwd bent” enz. aan de vokale vaardigheid van een 1e jaar stellen, schijnen de krachten daarvan ver te boven te gaan.

Meer en meer dringt de onvermijdelijke noodzakelijkheid van een studenten-zangvereniging zich aan ons op en het lijkt dan ook onbegrijpelijk, dat Apollo nog steeds geen stappen in die richting heeft gedaan.

Maar om terug te komen op de Diës-Komedie, deze deed aardig uitkomen hoe verkeerd sommige personen begrepen worden, hoe van enkelen, die zich om de één of andere reden meer met jongeren inlaten, zooveel notitie genomen wordt, dat een buitenstaander in den waan zou raken, dat zoo iemand heusch een invloedrijk en veel presteerend persoon is; hoe van een ander kwade eigenschappen gehekel worden, die de arme geheel niet bezit en zoo meer. Maar enfin; inplaats dat zoo iets eventueel den bekladder aan de kaak

zou stellen, doet het dit veel meer den bekladder; en indien aan de kaak stellen iets te krachtig gezegd is, in allen gevalle wekt het een soort mededoogen voor dengeen, die zulk een slechten kijk op menschen heeft.

Desalniettemin komt hun, die zich moeite gaven, zoowel voor de „Ausstattung” als voor de opvoering en het maken, een woord van hulde toe. Zij werden dan ook officieel bedankt, terwijl zeker iemand, die zich op een urbaine paard aan diësvieren wilde overgeven (hoewel hem dit al spoedig door kroeg-kommissarissen werd belet) opnieuw op den voorgrond trad, nu niet om zichzelf, maar om zijns naasten wil, en den auteur voor het voetlicht sleepte, wat matig applaus verwekte.

Kort hierna sloot de praeses het officieele gedeelte. Bijna zou ik vergeten te memoreeren, dat den jarigen praeses, als huldeblijk van het verjarend Corps, een krans werd overgereikt en que la garde meurt, mais ne se rend pas.

* * *

Knellend was de band geweest, die het officieele karakter van den avond had opgelegd; dit was te zien alleen al daaruit, hoe sommigen, waarvan men zoo iets niet dagelijks bijwoont, uit den band sprongen. En slechts zij, die hechte vriendschapsbanden hadden aangeknoopt, waren dien dag zeker, zonder ongelukken hun sponde te bereiken.

D.

Diës-optocht.

Barre Oostenwind woei en joeg schaarsche sneeuwvlokken dwars over den weg. Een koude, grauwe hemel welfde zich over ons; tusschen Leidschendam en Nootdorp zat een kolossale zwarte wolk op de verre boomenrijen en zond van daar sneeuw en ontij op ons af. Boven troonde Maart en roerde zijn staart.

De eerewacht — correct, in schelroode rokken, te paard — bibberde; de Arabieren uit het gevolg van Z. M. Lebaudy, in fladderende burnoe's, bibberden; en Mietje van de bewaarschool, Mietje, met lange vlecht, gekant onderjurkje en stevige bloote raceroeierskuiten — Mietje, die in 't Kalverbosch tusschen de menigte met een springtouw rond gehuppeld had — een liefvallige belachelijkheid — Mietje had haar jeugdige kleedij onder een lange overjas verborgen en stond met den rug naar den wind te trappelen van de kou.

De stoomtram kwam ons achterop zwoegen — sissend, hijgend monster, wolken witten stoom afwerpend, die door den wind in flarden werden gereten — en trok ons voorbij met een stank van natte kolen, ons hullend in ondoor-dringbaren mist van stoom, volle, riekende stoom; de balkons waren volgepropt met nieuwsgierigen, die verbaasd den bonten stoet aankeken en zich verwonderden over al den omslag, dien de studenten gemaakt hadden. Enkele paarden deden schichtig en trappelden achteruit; de Arabieren, die hun geheele leven in den zadel doorgebracht hadden, zaten toch blijkbaar in angst voor dit monster der beschaving. Maar gelukkig pakte de pikeur vier, vijf paarden bij den toom en hield ze, de koppen bij elkaar, in bedwang.

De stoet trok met lange tusschenpoozen verder; nu hadden de Gothen hun rijtuig vergeten en werd op hunne komst

gewacht; dan moest er tolgeld betaald worden, wat blijkbaar veel tijd kostte, en soms was het vooreinde te ver van het achter eind geraakt, doordat de gecostumeerde ruiters den snellen gang der wagens, die fort en bewaarscholen torsten, niet konden volgen.

Te water volgden ons ranke gieken; als naalden schoten de vlugge bootjes door het soms drukke waterverkeer en bleven steeds met ons op dezelfde hoogte.

Bij de Hoornbrug liet ik alles nog eens passeeren, terwijl een lange sleep, haast zoo lang als de stoet zelf, de brug doorvoer en mij den doortocht versperde. Nog eens zag ik ze allen; eerst de eewacht, die halt hield en aan lij van het brugwachtershuis tegen den wind beschutting zocht; dan de muziek in een janplezier, den senaat in bakjes en daarna de heele kleurige, heterogene troep; van de gedistingeerde Pickwick-club tot de zotte bewaarschool trokken ze allen aan mij voorbij en ik zag ze den slingerenden weg naar Voorburg inslaan: een lange slang van gerij en beweging.

K.

Het einde der Moraal.

Daar is, in iedere fase van ontwikkeling, op ieder tijdstip voor een geheel van enkelingen en voor het individu als zoodanig, een punt waar het persoonlijk geweten niet toereikende is, waar dit geweten gesteund en geleid moet worden in het belang van den vooruitgang van het algemeen. En hiermede is gegeven het goed recht van bestaan, dat is te zeggen tijdelijk bestaan, van het dogma en van de moraal als voorschrift.

Daar is een tijd dat het noodzakelijk wordt aan een bepaalde klasse van wezens voorschriften te geven, als daar zijn: „Gij zult niet doodslaan”; het doet er betrekkelijk weinig toe waar deze vandaan komen, of ze door een God gegeven of door de zucht tot zelfbehoud van de soort zijn ontstaan, wij constateeren alleen dat zulke voorschriften in een bepaalden tijd noodzakelijk zijn. Maar deze noodzakelijkheid is niet een eeuwige, het is niet het doel der menschelijke ontwikkeling te blijven onder den ban van dogma en wet, het goede te doen ter wille van het principe, de van buiten gegeven leiding is niet dan een tijdelijk moment van helpenden aard en minder wezenlijk dan het ingeboren geweten van de persoonlijkheid zelve. De gegeven moraal kleedt zich in een vasten vorm van wet en principe, zich aanpassende aan tijd en plaats, die echter later verhardt en kristallijn wordt, niet meer meegaande met den stroom van den tijd. En de individu ontwikkelt, door de wet en onder hare leiding, tot langzamerhand er een toestand ontstaat, waarbij de oude vorm niet meer passend is voor den gegroeiden inhoud, waarop de oude moraal verstijfd als wet indruischt tegen het geweten. En dan ontstaat de leugen.

De ontwikkeling zal voeren tot een eindstand als limiet, waarbij de eenige richtsnoer is het geweten zelf, dat is het einde van alle wet.

Daarvóór is de strijd, de strijd tusschen goed en kwaad van de ziel, die zich, dank zij hare ontwikkeling, losmaakte van het voorschrift, maar zich nog niet kon verheffen tot het standpunt van eigen rechter. En zoo vertoont zich ieder mensch in een drievoudig aspect, daar zijn vraagstukken, die hij zich laat beantwoorden door zijn godsdienst, zijn moraal, zijn principes of hoe het heeten mag; dat is het aspect der gebondenheid; daar zijn andere vragen, waarvoor hij in de voorschriften van moraal geen bevredigend antwoord meer vindt (en zoo is het met velen in onzen tijd, waar het bijv. geldt huwelijk en persoonlijk eigendom); dit is het aspect van den strijd; en ten slotte is er een plek van rust in het menschelijk hart, daar waar hij zich volkomen verlaat op zichzelf, wetend dat hem hier onmogelijk zou zijn verkeerd te handelen, omdat zijn natuur zelf het hem verbiedt; dit is het derde en hoogste aspect, waar het geweten alleen spreekt en de moraal als voorschrift is verdwenen.

De verstarring, die de moraal ondergaat, waar zij is geworden tot wet en dogma, verhoogt het gevaar van den strijd voor het individu, de tegenstelling tusschen moraal en werkelijkheid treedt te sterker aan het licht, en voor het denkende wezen wordt het duidelijk, dat de verstijfde vormen niet meer voor richtsnoer geschikt zijn. En dit ontwaart het dan op een moment, waarop de eigen kracht nog niet toereikende is de teugels over te nemen, de stem van het geweten niet sterk genoeg om volkomen op te kunnen vertrouwen. Nordan schreef, dat alle huwelijk leugen

is en dat er slechts één werkelijk huwelijk bestaat en dat is de wederzijdsche liefde; waar die ontbreekt, noemt hij elke verbinding eenvoudig prostitutie. Daar is de oude vorm, niet meer bestand tegen het eigenmachtige oordeel van het geweten, maar is zelfs bij hen, wier geweten dit zoo voelt, al de kracht voorhanden, zich van het oude zonder geraas te kunnen losmaken?

De „wet van eigendom” voert tot de leugen der eerlijkheid van privaatsbezit (zie Courrières), maar voor het einde van de wet is gekomen, heerscht de strijd tusschen geweten en dogma.

De verstarringsvormen der moraal als wet en dogma zijn als afvalproducten, die de mensch op den weg der evolutie achter zich laat, zij hebben hem gediend ten tijde en ter plaatse waar zij noodig waren, maar dan schrijft hij ze achterlatende voort naar de handelingen der vrije gedachte. En hier ligt het einde der moraal.

FOLRAX.

Over Oorlogskansen.

(Slot.)

De economische onderdrukking der arbeiders zet zich voort op politiek gebied. Theoretisch heet de staat een machtsinstituut, dat allen burgers gelijke rechten waarborgt, practisch is hij slechts in dienst van de bezittende — en daardoor heerschende — klasse. Het heerscherschap dezer klasse is gegrondvest op het privaats-eigendom der productiemiddelen. Met het oog op eigen behoud proclameert ze daarom het privaats-bezit voor een eeuwig-bestaand en onuitroeibaar maatschappelijk instituut. De sociaal-democratie daarentegen, uitdrukking gevende aan de wenschen en verwachtingen der onderdrukte klasse, tast de heiligheid dezer instelling aan en verklaart haar voor een voorbijgaande phase in de ontwikkeling van het economisch maatschappelijk bestel. Ze staat voor eene gemeenschappelijke productie, maar niet voor het individu, zooals nu gebeurt, doch voor de gemeenschap.

De leiding der productie, nu geheel in handen van enkele bezitters der voortbrengingsmiddelen, wil ze verplaatsen in die der geheele maatschappij. De productie voor den verkoop, nu het noodzakelijk gevolg van den stand der economische verhoudingen, zal in dat volgende stadium der ontwikkeling worden productie voor het verbruik. De voortbrenging zal dan anarchistisch worden georganiseerd.

Maar de zelfstandigheid van den tegenwoordigen producent vindt haar uitdrukking in de zelfstandigheid der natie. De leden der bezittende klasse, die onderling concurreeren, willen tevens eene onderlinge concurrentie der naties, waarbij die naties, evenals de individuën, eene zekere mate van vrijheid moeten genieten, die ophoudt daar, waar ze elkaars belangen treffen.

De sociaal-democratie daarentegen, die gezamenlijke, planmatige productie wil, ziet in een organisatie aller naties de voorwaarde daarvoor.

Geen land, dat zelf volkomen produceert, wat het noodig heeft. De wereldhandel is onvermijdelijk. Maar zal die handel der geheele gemeenschap, en niet, zooals nu, slechts enkelen leden daarvan ten goede komen, dan is een onderlinge overeenkomst der verschillende rijken onvermijdelijk. Dat dit komen zal, is niet twijfelachtig, want op sociaal-economisch gebied komt, wat als wenschelijkheid wordt gevoeld, en de tijd zal komen, waarin de eisch van gemeenschappelijke productie zich in zoo sterke mate gaat opdringen, dat zijne verwerkelijking onvermijdelijk wordt.

Elke opstrevende partij of klasse leeft met hare idealen in een tijd, die komen zal, en zijn licht vooruit werpt.

De sociaal-democratie, die alle vragen van internationaal-politiek aard beziet van het standpunt van den klassenstrijd, vraagt zich steeds af, in hoeverre de arbeidersklasse bij een oorlog zijde zou kunnen spinnen. Ze verwerpt het nationalistisch chauvinisme, maar is daarom nog volstrekt niet altijd ongenegen, een krijg met een ander rijk te steunen. Marx en Engels zelf hielden in 1848 een oorlog van Duitschland tegen Rusland voor wenschelijk, en drongen er in de „Neue Rheinische Zeitung” zelfs op aan, dat Duitschland dezen oorlog zou verklaren. Had de revolutie verleden jaar in Rusland overwonnen, en het nieuwe régime, evenals Frankrijk na de omwenteling, hare legers uitgezonden ter handhaving van eigen positie, dan zouden de sociaal-democraten zich stellig weinig om den eisch der Deutsche chauvinisten, voor het vaderland te strijden, hebben

bekommerd. Dan zouden ze zich met hetzelfde enthousiasme met de Russen hebben verbreed, als onze voorouders met de Franschen na de groote Revolutie.

Nu intusschen de reactie in Rusland overwon, het absolutisme weer ten troon zit, en het agrarisch-feudale regime weer heerschende is, nu zouden de socialisten in een eventueelen oorlog tegen Rusland stellig de partij van het eigen rijk verdedigen.

Maar behalve tegen Rusland, zou elke andere Europeesche oorlog een jammerlijke gebeurtenis zijn voor de arbeidersklasse, en daarom hebben Jaurès en Bebel tegen de dreigende houding van Duitschland en Delcassé geprotesteerd.

Het standpunt der sociaal-democraten ten opzichte van den oorlog kan door de andere partijen niet als juist worden erkend. Ze kunnen dit niet, omdat ze geen klassenbelangen en klassenstrijd erkennen. Het proletariaat heeft slechts één vijand: het kapitalisme. En al zijn doen en laten moet slechts gericht zijn op bevrijding van den druk der heerschende klasse. Houdt men dit in het oog, dan begrijpt men, waarom de socialisten nu dezen maatregel goed, dan weer dien afkeuren. Elke klasse is aan zichzelf verplicht, hare belangen te verdedigen en haar positie zoo spoedig mogelijk te versterken. De zucht naar zelfbehoud der individuen dringt haar er toe, dien plicht na te komen. En daarom is, tengevolge van het verschil in belangen, de strijd tusschen de twee groote maatschappelijke klassen eenvoudig onvermijdelijk. Maar daarom ook is de sociaal-democratie volkomen in haar recht, tegenover den oorlog het boven uiteengezette standpunt in te nemen. Elke klasse handelt in haar eigen belang en koestert wenschen en idealen, die met dat belang verband houden. En de arbeidersklasse, die internationaal is, en als zoodanig reeds nu voeling houdt met den tijd, die komen zal, en waarin de productie internationaal, gemeenschappelijk en planmatig zal zijn, kweekt in eigen rijen een sterk organisatorisch besef, protesteert tegen het voeren van oorlogen, die haar belang kunnen schaden, en daardoor het belang van het geheele volgende geslacht. Want zij is de klasse, die na de overwinning de klassentegenstellingen zal doen verdwijnen, zoodat de menschheid in één geheel zal zijn georganiseerd en een doelmatige leiding der productie de levensvatbaarheid van alle individuen waarborgt.

M. K.

Nog eens de ramp in Zeeland.

In het „Zeeuwsch Kerkblad” komt het volgende merkwaardige stukje over den watersnood voor.

„Er geschiedt niets bij geval. Elke ramp is door God gezonden, die over zee en winden gebiedt. God is in den storm en Hij is ook in den watervloed. En dan is het goed, indien wij niet alleen hooren het bulderen van den wind en niet alleen zien op de geweldige kracht der wateren, maar dat wij ook Hem aanschouwen, die op winden en golven als op zijn strijdswagen op u aanrukt, en die niet te weerstaan is, dan door een schuldbelijdend volk, hetwelk de knieën buigt en zich voor Hem verootmoedigt.

„Zeeland is een land van zware ongerechtigheid. Hoe hebben ook hier in de laatste jaren de hartstochten gewoed, toen de prikkelen en de nagelen van Gods heilig woord weer wat dieper in de volksconsciëntie werden ingedrukt onder een christelijk bewind.

„Wij hebben angstige jaren doorleefd. Er was een dronken woede tegen de geopenbaarde religie, die weer macht scheen te krijgen over het leven van ons Nederlandsche volk. Gij werdt soms bang, als ge de uitingen vernaamt in pers en gesprek, waarmede men den koers van het bewind heeft vervloekt. Er zijn Godtergende ongerechtigheden geschied. En soms beklemden de vrees wel eens het hart, of op die gruwelen niets moest volgen, dat noodlottig was voor het volk.

„Die vreeze bleek niet ijdel. Opmerkelijk althans is het zeker, dat vlak na den uitslag der verkiezingen over Zeeland een onweer heeft gewoed, en dat, naar men zegt, dit onweer den aardappeloogst deed mislukken.

„Men heeft dag en nacht, week uit week in, in een deel van Zeeland gebruld: „het is pompen of verzuipen”; en het heeft nog niet opgehouden te regenen van September tot Maart. En nu die watervloed, waarin een groot deel der volkswelvaart verdronk! Zal ons volk het zien, het opmerken, en zich bekeeren, zich verootmoedigen voor God? Het is te vreezen van niet. God slaat, maar men

voelt het niet. Men schrijft het aan allerlei oorzaken toe, maar niet aan Hem, die de roede besteld heeft. Zoo konden er wel eens zwaarder slagen vallen, als God eens doortrok. Wij hebben zoovele gezegende jaren achter den rug. Geen oorlog. Geen pestilentie. Geen misgewas. Maar als de wereld niet opmerkt, dat dan toch het volk des Heeren hoore en zie”.

Commentaar overbodig. „Het Volk”, dat dit stukje overneemt, teekent er zeer terecht bij aan: „Van dit waardig stukje proza is dus de moraal: kiezers, wenscht ge een goeden aardappeloogst en een drogen winter, — kiest klerikaal”.

M.

Over de benutting van Vreemdwoorden.

Respectueel gedicteerd aan
het Nederlandsch Verbond.

De daadzaak van de gronding eener twijgvereëning van het N. V. maakt het onomgankelijk noodwendig de veder te grijpen in defensie van het goed recht der benutting van vreemdwoorden evenzoo sprakelijk als schriftelijk in onze moederspraak. Betrachten wij onzen tegenstand direct ingaand, dan zien wij zoovoor dat het in absentie van eigen materiaal soms impossibel is de differente eigendommelijkheden der gedachte juist te expresseeren zonder de aanwending van een vreemdwoord hier en daar. Om iets daar te doen geeft het ja niet immer een puur Hollandsche vorm waardoor men zonder zich aan te strengen zijn aanschouwing ter gelding kan laten komen en het ligt toch op de hand dat dit van het uitermeeste interesse is zoowel voor den lezer als voor den schrijfteller.

Meerover is een exclusieve benutting der eigen spraak niet tijdgeëmaat in zoovijd het zonder zeggen gaat dat de spraken der naties zich onder zich hebben uit te gelijken om tot diminuatie van differentie te geraken. Aan en voor zich heeft dus het gebruik en de aanvaardiging eener onmenigte van vreemdwoorden den niet te onderschattenden voortrek bestemde volken te reunieeren ja zoogaar kan een zulke invloed zoo gesteigerd worden dat een ordematige verstandiging der naties vermiddeld wordt en zich een internationale gedachtenwissel kan gestalten.

Bewaren wij ons alzoo voor eenzijdig betrachting der vreemdwoorden, het treft niet toe hunne aanzameling een vernalatiging der eigen spraak te noemen, veelmeer vormen zij de tusschenstoeppen die tot voortvarenden tegenzijdigen internationalen gedenkelijken uitwissel overvoeren.

R. R.

Antwoord aan den auteur van „Over Oorlogskansen”.

Vervolg.

We zijn thans genaderd aan Uw derde punt van bestrijding, n.l. dat een verbond met Duitschland onze nationale zelfstandigheid zou te gronde richten. Dat U 't erg grof — onbeschoft is zoo'n leelijk woord, vindt U niet? — doet, neem ik U minder kwalijk, nu ik begrepen heb, dat U, wel verre van een beetje te grasduinen in de bekoorlijke boekenkast van socialisterij, waarlijk aan socialisme doet. Als er een plaatsje dus in Uw gewicht nog over is, wanneer de idëe van eene nieuwe maatschappij nog een plekje van Uw hersenkarkas heeft opengelaten, stop er dan in godsnaam vlug de beleefdheid in, voor dat eene nieuwe theorie zich daar nestelt. Want al kunnen we ook niet allen zoo knap zijn als de sociaal-democraten à la M. K., we mogen toch aanspraak maken op de vormen, die zelfs in een debat noodig zijn. We stammen toch allemaal van Adam? En mijn waarde M. K., nog één raad. Houd altijd voet bij stuk; al schrijft ge een lang en heel moeilijk artikel, blijf consequent. Een socialist, die „geen vaderland kent” — een eerenaam gelieft U 't te noemen — en ijvert tegen een verbond met Duitschland, omdat 't onze nationaliteit bedreigt, begaat eene tegenstrijdigheid. Of hij leutert, of hij meent van één van beide geen steek, in ieder geval, 't staat gek en geeft veel te denken. Heusch, met zulk, we zullen maar geklets zeggen, doet U en U zelf en de partij, die U voorstaat, geen goed. Ik eerbiedig gaarne eens anders meening, mits hij blijkt zijne overtuiging te geven, anders had hij

beter gedaan thuis te blijven, om de kans te vermijden een bespottelijk figuur te slaan.

Doch nu ter zake. In overoude tijden, toen geen kranten bestonden en socialisme een onbekende grootheid was, gold 't spreekwoord: Voor wat, hoort wat. Mij dunkt, dat dit in dezen tijd ook nog wel van kracht is, want op een avond, toen ik mijn puurtje dronk ('t was 't begin van de maand en ik ben dol op puurtjes, weet U) en mijn romannetje ('t was een romannetje, want ze kregen mekaar) uit had, viel mijn oog op de met vette letters in de krant gedrukte bepalingen van 't Engelsch-Japansch-verbond en ik zag dat voor 't verkrijgen van voordeelen 't geven van voordeelen een noodzakelijk vereischte is (c.f. de entente cordiale). Gaan we nu na, wat de voordeelen voor ons landje zullen zijn, dan komen wij primo aan A: onze verdediging. Het is U, de krantenverslinder, natuurlijk bekend, dat ons land, enkel verdedigbaar is binnen de Hollandsche waterlinie, die over Jutfaas—Utrecht—Muiden loopt en in 't Z. wordt gedekt door de Maas. Immers de Grebbelinie, ontbloot als ze is van fortten, kan niet meetellen. 't O., 't Z. ligt voor den vijand open en hoeveel kans ons geliefd vaderland — want ik heb wèl een vaderland, mijnheer M. K. en ik heb dat vaderland zelfs lief, gek hè, maar je hebt van die vreemde menschen, de Heer telt rare Chineezen onder zijne knechten—hoeveel kans 't heeft om in een mogelijken oorlog zijne zelfstandigheid te bewaren, behoef ik U dus niet te zeggen. Kijk U eens naar Korea, ook een' bufferstaat, ook geïsoleerd, quantité negligeeable. En Nederland is er nog een beetje beroerder aan toe, drie zijn altijd meer dan twee. Ik hoop ter gelegener tijd — na de Paaschvacantie — onze landsverdediging en onze vloot uitvoeriger te behandelen. M. i. is voorloopig onze nationale zelfstandigheid, die om zoo te zeggen op een vaatje buskruit staat, voldoende in 't licht gesteld. B.: de handelsvoordeelen zullen in 't volgend nummer worden aangetoond.

Amsterdam.

A. C. J.

Kleine Bandeloozen

door FRITS LEONHARD.—
(Rotterdam, W. L. BRUSSE).

Er ligt iets heel prettigs in: zoo even wat te schrijven over een boek, dat je mooi vindt; beurtelings gevoel en rede het woord te geven, en aan het slot van dit debat warm te waardeeren het mooi-goede, zonder daarom geheel de oogen te sluiten voor sommige gebreken. — Warme waardeering verdient dit bundeltje schetsen van Leonhard zeker, omdat er zoo sterk uit spreekt de ziel van een kunstenaar, vol liefde voor leven en kunst, omdat in dit beeld van het levende leven, het warme hart van dat leven zelf, nu met rustige, dan met sneller slagen onafgebroken klopt.

Kleine bandeloozen — achterbuurtskinderen van een groote stad; je hebt ze wel gezien op straat bij het uitgaan van armen-scholen, als ze springend — schreeuwend de straat inrennen, juichend, breed lachend, omdat goddank die saaie schooluren voorbij zijn — en verdwijnend nu spoedig in nauwe steegjes, waar je ze soms vindt bij elkander zittend op een stoep, luisterend naar een verhaaltje — dan weer rumoerend — spelend — vechtend.

Kleine bandeloozen, je hebt ze gezien bij elk opstootje op straat — als sprongen ze uit de straatsteenen, zo gauw zijn ze er bij — bij ieder draaiorgel — je hebt ze zien staan, als de koningin komt, in de voorste rij, vlak achter de soldaten.

Genoeg heb je ze gezien — hun vuile, ongewasschen gezichten, hun viezige kleeren, hun versleten schoenen met gaten — die ken je — maar zoo weinig dacht je dat er in die kleine, verwaarloosde lichaampjes ook nog menschenhartjes kloppen en er een klein, meestal ook wel verwaarloosd, maar toch wel levend menschenzieltje in leeft. Dit nu heeft Leonhard niet alleen gezien en begrepen, maar hij heeft het gevoeld — het heeft hem ontroerd, en uit die ontroering is dit boekje geworden.

We moeten hem er dankbaar voor zijn. O! men heeft ons wel meer van kinderen verteld: aardige menseken en lieve juffrouwen schreven over aardige kinderen en over lieve kinderen, en over ondeugende kinderen en over slechte kinderen; en vervelende menseken (zulke dames zijn er niet) vertelden ons van vervelende kinderen, die vervelend liefhadden en vervelend emoties hadden, als vervelende groote menschen — en we hebben dat alles mooi gevonden, en we

hebben gesproken van een grooten bloei van de Nederlandsche letterkunde — ja 't was mooi!

Maar hier in dit boekje zul je vergeefs zoeken naar zinnigjes als: nu zie ik mijn jongetje daargaan met blijde gedachtetjes in zijn hartje — en nu zie ik dit — en nu voel ik dat — en nu hoor ik weer, in mijn jongetje, met mijn jongetje, van mijn jongetje. — Je zult te vergeefs zoeken naar het persoonlijk voornaamwoord ik, als aanduiding van meneer den schrijver, en dat is wel eens prettig.

Maar hier, o! mevrouwen, juffrouwen en mijnheeren, die op Uwe tea's de letterkunde de eer aandoet, dezelve te bespreken en te beoordeelen — hier liggen moeilijkheden voor U — hier komt geen hulpvaardig schrijver U vertellen, wat ge nu eens heel mooi moet vinden, en wat in die kindertjes nu eens heel mooi is. Dat moet ge zelf hier trachten uit te vinden, niet gemakkelijk voor U — 't is niet galant, niet waar? van dien jongen auteur.

Ik heb nu wel lust wat galanter te zijn, en eens op te schrijven wat ik hier mooi vind — maar deze regelkens zullen helaas! wel niet onder Uwe oogen komen, hooggevaardeerde litteraire critici, am Theetisch (die onder studenten niet voorkomen natuurlijk); dit kan me wel spijten, en 't zou mijn geschrijf overbodig maken, indien ik het niet deed voor mijn eigen pleiziertje.

Mooi dan in dezen schrijver vind ik zijn waarheid en echtheid, die hij ons niet komt vertellen met omhaal van noodeloze woorden, maar die zelf spreken uit bijna iederen zin, in haast ieder woord.

Mooi vind ik zijn liefde — die hem deed zien, opmerken, bestudeeren alles met veel zorg — die ons niet een éénkleurige schildering maakte van dat levensbegin, dat men zoo gauw te somber zou gaan inzien. Wel goed heeft hij alle tinten gevoeld, en wat meer zegt, hij heeft ze weergegeven.

Mooi is zijn taal — die is als een eenvoudig slepend kleed van rijke stof, gesneden door meesterhand, zonder valschen opsmuk van modern gedoe — een kleed, dat den vollen vorm der rijke gedachte niet verbergt, maar die te schooner doet uitkomen. Daar leeft een schilder in dezen man; met enkele kleurige zinnen weeft hij ons een beeld voor onzen geest — dat een vasten indruk op ons maakt, of we het werkelijk zagen. Mij herinnerde hij vaak aan Israëls — om dit te bewijzen, schrijf ik volzinnen over uit de tweede schets, „Ondergang”.

Het smalle verslonken gezicht, vermoeid door een triestige schaduw van vroeg verwelkte jeugd, rustte met de kin in haar steunende hand, de andere hing krachtloos, slap langs haar neer. Door de verteerde geel-witte gordijnen schemerde het getemperde, kilduistere licht van een loodgrauwen hemel. Doelloos, versuft, als had ze een verdoovenden slag op haar hersens gevoeld, zat ze geleund naast den schoorsteen. Haar glanslooze oogen, als donkere gaten van uitgebrand leven, waren onbeweeglijk gericht op den plettenden grijzen cementmuur achter hun ramen.

Binnen drie dagen moest de woning ontruimd; en de man was vertrokken met een nijdigen smak van de deur. De kleinste was even gaan huilen bij den dreunenden slag, maar de kleine traantjes waren gauw weer gedroogd, toen het oudere broertje voor paljas had gespeeld op zijn kousen, met een koddigen lach om een grijzend vertrokken mond.

De doodsche, sombere muur van de vervallen fabriek onderschepte het licht van den hemel, dat, getemperd tot een wazige matheid, de kamers schemer belichtte. De muren van het vervallen gebouw waren vernield, doorploegd met kronkelende scheuren. Ze tilden met hun verzwakkende krachten het ingezakt dak, met een half weggeslagen schoorsteen, nog hoog boven de omringende huizen. De talloze ramen, verwrongen onder hun last, waren bespijkerd met ruw-houten planken

Men meene nu niet dat de schrijver zijn teeken-talent misbruikte, en dat deze schetsen een reeks beelden zijn zonder handeling.

Niet alleen een schilder echter vind ik in dezen schrijver, ik vind hem ook een musicus, met fijn gevoel en gehoor. Zijn kinder-gesprekken lees je niet, je hoort ze — je hoort de kinderstemmen er in — ik zou ook dit graag door een aanhaling bewijzen, maar ik vrees dat mijn artikeltje dan te lang wordt voor het S. W. Wie bewijzen wil vinden, sla het boekje slechts open, en nagenoeg iedere bladzijde zal ze leveren.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 29 MAART 1906. No. 24.

De eenige aanmerking, die ik op dit werk zou kunnen maken, is dat liefde voor détail-schildering, en gesprekken, soms wat schade doen aan den epischen gang der schetsen; dit is wel eens jammer.

Evenals het kinderleven, welks beeld het is, bevat dit boekje een schat van onvergankelijke schoonheid — zoodat we het een groote aanwinst voor onze letterkunde mogen noemen en den heer Leonhard hartelijk gelukwenschen met zulk een eersteling.

Amsterdam, 19. 3. '06.

D. J.

Zielestrijd.

In Zielestrijd behandelt Hall Caine de kwestie, of liefde gaat boven eerzucht en vriendentrouw. 't Is een roman, menschen, immers wij, practische 20e eeuwens, kunnen iederen dag weer zien, dat Liefde een gevolg is van eerzucht, die tevens vriendschap in zich sluit; onze maatschappij heeft die kwestie reeds lang opgelost en daarom zullen velen meewarig 't hoofd schudden over 't krankzinnige feit, dat een gekke idealist op 't idee kon komen liefde voor te stellen als de macht, die alles overwint; maar al weten we nu ook dat Liefde thans tot een kruiwagentje is gedegradeerd, hoe 't had kunnen zijn, dat geeft ons Hall Caine, en hij doet 't op eenvoudige, treffende wijze, zonder grof effectbejag, waartoe juist dit werk zich zoo bijzonder zou leenen. Als men b.v. leest 't gedeelte, waar Kate's vader zijne dochter aan Pete weigert, omdat hij geen geld heeft — de goede man wist, dat liefde niet geeft om te eten; hij wist dat een mensch meer geniet van rozengeur en maneschijn, als hij een lapje van honderd in zijne handen heeft, dan wanneer hij zijne laatste centen aan een kadetje heeft versnoept — als men dat leest, dan valt 't op, hoe de schrijver angstvallig 't dik opleggen heeft vermeden, hoe hij juist die momenten met een fijn strekje aangeeft; en daarmee bereikt hij volkomen zijn doel.

Maar 't hoogtepunt van 't werk ligt in de laatste hoofdstukken; dat zijn de mooiste, de roerendste bladzijden — maar ook helaas de meest romantische. Pete, door zijn vrouw verlaten, niet wetend waar ze is, wil voor 't oog der wereld de gelukkige echtgenoot blijven. Uiterlijk even vroolijk gaat hij zijnen weg, vertelt aan een ieder, dat ze uit logeeren is, ja om dien leugen waar te doen schijnen, schrijft hij zichzelf brieven als komende van haar, stuurt hij zich een mutsje voor 't kind en midden in den nacht trekt hij naar eene andere plaats, om ze vandaar te verzenden. Om dit stuk is 't geheele boek waard gelezen te worden; hier, waar Hall Caine de hoogste eigenschappen schildert, die een mensch kunnen kenmerken, hier, waar hij de Liefde schetst als de Almacht, die den mensch gebiedt, dwingt te prediken en te gelooven in haar kracht van eindelooze goedheid, ook al wordt hij geslagen door 't Lot, wreed, wijl de vrouw, die hij bemint, niet in hem haar geluk kon vinden.

Amsterdam.

A. C. J.

Lawn-Tennis.

Door M. E. VAN DE WALL.
Uitgegeven voor rekening
van den schrijver.

Het is een nogal zeldzame gebeurtenis, dat iemand uit onze studentensamenleving een boek uitgeeft over een onderwerp, waarover in ons land nog nooit iets gedrukt is. Al is de naam van den schrijver onder de tennisspelers goed bekend, het is de vraag of men behoefte gevoelt aan litteratuur over dit onderwerp. Deze uitgave was dus een waagstuk, te meer daar de auteur voor alles alleen stond en, behalve als schrijver, nog als teekenaar en uitgever moest optreden. Een uitvoerige bespreking is hier niet op zijn plaats; Van de Wall zegt kort en duidelijk, wat hij te zeggen heeft en licht dit met leelijke, maar bijzonder duidelijke teekeningen toe. Wat het boekje speciaal voor Delft belangrijk maakt, is het feit, dat de schrijver een

van het zestal was, dat in Leiden verleden den beker tegen het volledige Leidsche team wist te winnen. Ik kan een kennismaking ten zeerste aanbevelen.

F.

Examen T. H. S. 1906.

Aanvragen om vrijstelling van een of meer vakken bij de naderende examens moeten vóór 1 April zijn ingezonden, terwijl de termijn, binnen welke men zich voor de examens kan opgeven, 7 April sluit.

Onderstaande bekendmaking werd door aanplakking ter kennis van de ingeschrevenen gebracht. Men zie verder het S.-W. van de vorige week.

Hun, die zich vóór de a.s. zomervacantie wenschen te onderwerpen aan een of meer der examens, genoemd in Artt. 8—14 van het K. B. van 4 Juli 1905, Stbl. N°. 227 of aan eenig deel der examens, zooals deze gedeelten voorloopig, overeenkomstig de bedoelingen der Afdeelingen, door deze of door den rector-magnificus zijn bekend gemaakt, wordt verzocht zoo spoedig mogelijk, doch in elk geval vóór 7 April a.s. — op welken datum de termijn tot aanmelding wordt gesloten geacht — van hun voornemen schriftelijk kennis te geven aan den Voorzitter der Afdeeling, die het af te leggen examen afneemt.*)

De aanmeldingen moeten derhalve worden gericht voor de propaedeutische examens of voor gedeelten daarvan tot Prof. Dr. J. Cardinaal, w. i.

Voor het candidaats-examen.

Civiel-	ingenieur tot Prof. S. G. Everts, c. l.
Bouwkundig	" " " J. F. Klinkhamer, B. I.
Werktuigkundig	" " " P. van der Burg.
Scheepsbouwkundig	" " " P. van der Burg.
Electrotechnisch	" " " P. van der Burg.
Scheikundig	" " " Dr. L. Aronstein.
Mijn-	" " " Dr. L. Aronstein.

Nauwkeurige opgave van het examen of omtrent het gedeelte of de gedeelten van het examen, waaraan men zich wenscht te onderwerpen, wordt verzocht.

Hun, die voornemens zijn zich vóór de zomervacantie aan een der ingenieursexamens te onderwerpen, indien zij voor het af te leggen candidaats-examen zijn geslaagd, wordt verzocht van dit voornemen eveneens vóór 7 April a. s. bij afzonderlijk schrijven aan den voorzitter der betreffende Afdeeling kennis te geven.

Het doen van bovengenoemde mededeelingen kan geschieden op ongezegeld papier en desverkiezende kan op het voornemen, dat wordt te kennen gegeven, worden teruggekomen, eer tot storting van het in art. 127 der hoogeronderwijswet genoemd bedrag wordt overgegaan.

Den eersten Dinsdag in September zullen tot aanmelding worden opgeroepen zij, die zich aan de examens of gedeelten van de examens wenschen te onderwerpen, welke onmiddellijk na de groote vacantie zullen worden afgenomen (de propaedeutische examens en het candidaats-examen E. I.).

Het is het voornemen om de propaedeutische examens in de eerste helft van Mei, de candidaats-examens in de tweede helft dier maand een aanvang te doen nemen.

Voor het aanvragen der vrijstellingen verwijst het College naar de laatste bekendmaking van den rector-magnificus.

Namens het College van rector-magnificus
en assessoren,

S. HOOGEWERFF, Voorzitter.
S. G. EVERTS, Secretaris.

DELFT, 26 Maart 1906.

*) Formulieren voor die kennisgevingen zijn bij den heer Waltman verkrijgbaar, vroeger verkregen getuigschriften moeten daarbij niet worden ingezonden.

Vereeniging tot het uitgeven van beknopte handleidingen bij het onderwijs aan de T. H. S.

Ingevolge het Besluit der Algemeene Vergadering van 2 Maart j. l. is de prijs van de Wet der Vereeniging op f0,10 gesteld.

Den Leden wordt verzocht, zoo spoedig mogelijk deze in ontvangst te gaan nemen

bij den Concierge Hoofdgebouw T. H. S.,
 Bediende Verversdijk, Valkenburg,
 " Indische Instelling, v. Zeeventer,
 " Natuurkunde-Gebouw, Olivier,
 " Mijnbouwkundige Afdeling, Haas,
 " Bouwkunde-Afdeling, Hartkoorn,
 Amanuensis v. h. Chemisch Laboratorium, Femer.
 27 Maart '06. HET BESTUUR.

Eerste verantwoording ingekomen giften voor de slachtoffers van Courrières.

Lijst 1. (bij VAN DREUMEL).
 L. L. f1,—; A. C. de J. f2,50; R. W. v. d. V. f1,—;
 J. E. D. f3,—; C. D. K. f1,50; E. v. H. f1,—; A. D. V. f1,—;
 J. V. f1,—.

Lijst 5. (A. C. DE JONGH).
 J. S. f2,50; C. v. N. f2,50; C. W. L. f2,50; G. W. f2,50;
 M. Th. C. f2,50; J. S. f2,50; L. A. f2,50; S. H.
 f2,50; H. B. f2,50; H. O. f2,50; J. de V. f2,50; J. K.
 f2,50; J. O. M. f1,—; M. W. S. f1,—; J. Ph. v. R. f1,—;
 J. P. R. f1,—; N. N. f0,50; S. F. f2,50; G. B. f2,50;
 A. B. f1,—.

Lijst 6. (W. KLEIN).
 J. V. f1,—; L. C. f2,50; O. v. d. E. f2,50; E. S. f1,—;
 B. H. P. f10,—; S. J. V. f2,50; Thera V. f2,50; F. W. f1,—;
 R. V. f1,50; W. v. L. f1,50; v. d. D. f1,—; F. M. f1,—.

Lijst 11. (O. J. v. D. ELST).
 J. v. V. f1,—; C. A. de J. f1,25; E. L. M. f1,—; M.
 G. F. S. f1,—; A. G. v. M. f1,—; S. f1,—; A. L. B.
 f1,—; H. N. B. f1,50; T. v. M. f1,50; H. G. B. f1,50;
 E. J. K. f1,—; W. J. H. H. f1,—; M. d. J. f1,50; M. M.
 f1,—; A. H. f0,50; W. A. J. A. f2,50; D. H. S. f1,—;
 P. T. f1,—; H. f1,—; T. B. G. M. f1,50; H. M. P. f2,50;
 A. F. M. K. f2,50; W. P. M. P. f2,50; de J. f1,—;
 A. B. f1,—; d. B. f1,—; J. A. G. f2,50; P. N. D. f2,50;
 G. v. M. f2,50; J. R. f2,50; N. N. f10,—; H. W. f2,50;
 J. B. H. C. f1,—; C. H. f1,—; A. A. Az. f1,—; W. C.
 K. f2,50; M. H. C. f2,50; P. J. B. f1,—; N. V. R. f1,—;
 G. B. Jr. f1,—; M. A. v. d. E.—V. f1,—; C. C. M. v. H.
 f1,—; A. H. V. B. f1,—; N. N. N. f1,—; v. M. f1,—.

Lijst 8. (J. W. MAAS).
 Tj. H. f1,—; S. H. A. B. f1,—; J. W. M. M. H. zn.
 f1,—; A. G. F. f10,—.

Lijst 9. (R. W. v. D. VEEN).
 E. v. d. Z. f1,—; J. T. f1,—; R. K. f1,—; G. D. f1,—;
 M. v. d. V. f1,—; M. d. W. f1,—; H. N. f1,—; H. S.
 f1,—.

Lijst 15. (J. VELDKAMP).
 J. V. f1,—; v. N. f1,—; A. v. R. f1,—; E. B. f1,—;
 L. f1,—; P. R. f1,—; C. F. f1,—; H. f1,—; v. H. f1,—;

S. f1,—; v. L. f1,—; J. v. d. H. f1,—; G. B. f1,—;
 v. J. f2,50; F. S. f1,—; M. D. f1,—; Ch. G. f1,—;
 G. B. f1,—. Totaal f193,75.

De bijdragen op de lijsten 4 (G. MALLEE), 13 (L. LEGER)
 en 23 (F. GISOLF) waren enkel van niet-studenten en worden
 daarom verantwoord in „De Nieuwe Courant” en „De
 Telegraaf”.

Van particulieren kwam tot heden in: bijna f600,—.
 De Schilder Willem Roelofs in den Haag stond voor ons
 doel een zijner schilderijen af. Het vormt nu den Prijs van
 een verloting*) in 200 loten à f2,50 en is geëxposeerd bij
 den Kunsthandel Schüller op het Plein, den Haag.

Loten zijn aldaar verkrijgbaar, evenals bij den heer
 Waltman en veel leden der Mijnbouwk. Vereeniging. De
 trekking zal zoo spoedig mogelijk plaats hebben.

De volle opbrengst der loten wordt met de geïnde bij-
 dragen opgezonden aan den Nederlandschen Gezant te
 Parijs, Jhr. de Stuers. (Dit op aanraden van den Franschen
 Gezant in den Haag).

G. WIESSING.

*) Toegestaan door B. en W. van Delft, 21 Maart 1906.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

DELFT.

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Oankomme Snjeuntojoun, om tsien ùre krèkt, gearkomste
 by Jehannes Bruining, Hugo de Grootstrjitte 34A.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 30 Maart. Ned. Tooneel: „Droomulus”; 8 uur.
 Zaterdag 31 Maart. Fransche Opera: „Guillaume Tell”,
 met medewerking van Noté; 8 uur.
 Zondag 1 April. Gebouw v. K. en W. Gezelschap Buder-
 man—Van Dijk: „Robert en Bertram”; 8 uur.
 Maandag 2 April. Fransche Opera: Spectacle coupé ten
 bate der slachtoffers van de mijnramp in Noord-
 Frankrijk; 8 uur.
 Dinsdag 3 April. Ned. Tooneel: „Kleine Dora”; 8 uur.
 Donderdag 5 April. Gebouw v. K. en W.: Wals-avond
 van Isadora Duncan; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 30 Maart. Groote Schouwburg: „Weldoeners der
 menschheid”; 8 uur.
 Zaterdag 31 Maart. Groote Schouwburg. Japansch tooneel-
 gezelschap: „Geisha's wraak”; 8 uur.
 Zondag 1 April. Groote Schouwburg. Japansch tooneel-
 gezelschap: „De spion der regeering”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

F. PLANTEMA, W. I., Markt 7,
 repeteert Mechanische Technologie,
 Toegepaste Mechanica, Natuurkunde.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

Salon de Rafrachissements,
Patissier, C. DIJKMAN, Cuisinier,
 KOLK 9, DELFT. TELEPH. No. 10.
 Spécialité de Chocolat au lait suisse.
 BONBONS, HAAGSCHE HOPJES, etc.

VRAAGT UWEN LEVERANCIER
 „Stelio” Cigarettes.

Foto-Artikelen-magazijn
 ADR. VAN OOSTEN,
 Turfmarkt 65. Delft.

Theoretische beschouwingen

OVER

het warmteproces in stoomturbine's,
 petroleum- en gasmotoren
 en verkoelingsmachines,
 met korte beschrijving van enkele soorten dier
 machines,

DOOR

J. W. VAN AALST,

Officier-instructeur Koninklijk Instituut voor de Marine.

Prijs f 1,50.

Verkrijgbaar in den Boekhandel J. WALTMAN Jr.,
 Binnenwatersloot.

Passage-Bureau

J. DE KUYSER & ZONEN,
Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij. „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij. „Nederland”,
via Amsterdam-Genua.

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor verzending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

KUNSTHANDEL

M. J. COUVÉE,

HYPOLITUSBUURT 39.

Agentschap Delft van

Brouwer's

Aardewerk.

De prijs van dit Aardewerk is uiterst billijk,
de vormen en de kleuren zijn zeer smaakvol.

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot:

HET REMBRANDTBOEK

VOOR 1906,

bevattende 25 reproducties naar Rembrandt's Schilderijen, Teekeningen en Etsen. Boek- en randversiering, benevens 12 teekeningen naar de natuur, speciaal voor deze uitgave vervaardigd, van de hand van J. G. VELDHEER.

In deze uitgaaf is getracht de onovertroffen veelzijdigheid van Rembrandt's kunst — door eenige uitnemende reproducties — te doen waardeeren. Men leert den Kunstenaar kennen als portretschilder, landschapschilder, schilder van komposities, genrestukken en bijbelsche tafereelen, als teekenaar van akt-studies en dierenstudies.

-:- :- Prijs slechts f 1,40. -:- :-

